

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **T. Z.**, narozena X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2019, č. j. MV-126801-4/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 10. 2019, č. j. MV-126801-4/SO-2019, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč k rukám Mgr. Heleny Pindejové, advokátky se sídlem Příkop 834/8, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 8. 11. 2019 se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-32223-26/DP-2017, kterým byla zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť žalobkyně nesplňovala žádnou z podmínek uvedených v § 42a odst. 6 zákon o pobytu cizinců.

II. Vyjádření účastníků

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že podala dne 30. 10. 2017 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, konkrétně za účelem sloučení s manželem. V době podání žádosti jak žalobkyně, tak její manžel pobývali na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu dle § 43 zákona o pobytu cizinců. Nositelem povolení k pobytu ve vztahu k žalobkyni měl být její manžel, ale o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebylo v době podání žádosti žalobkyně rozhodnuto, proto bylo řízení o její žádosti přerušeno do doby vydání rozhodnutí o žádosti jejího manžela. Řízení o jeho žádosti bylo následně zastaveno z důvodu, že manžel žalobkyně podal žádost na území, ač k tomu nebyl oprávněn.
3. Následně v žalobě shrnula žalobkyně důvody, pro které považuje rozhodnutí o žádosti jejího manžela (proti kterému byla podána žaloba vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 62A 135/2019) za nezákonné, a uvedla, že o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebylo rozhodnuto v souladu se zákonem o pobytu cizinců, neboť správní řízení o žádosti jejího manžela o vydání zaměstnanecké karty, které bylo ve vztahu k její žádosti řízením o předběžné otázce ve smyslu § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, bylo pravomocně skončeno rozhodnutím, které vycházelo z nesprávních závěrů, a řízení proběhlo v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že je v něm dostatečně popsán skutkový stav a průběh správního řízení. K žalobním námitkám uvedla, že posouzení zákonnosti rozhodnutí ve věci manžela žalobkyně nebylo předmětem řízení o žádosti žalobkyně a Komise vycházela z toho, že v době jejího rozhodování bylo již ve věci manžela žalobkyně pravomocně rozhodnuto. V době vydání napadeného rozhodnutí nebyl manžel žalobkyně nositelem pobytového oprávnění, a tudíž žalobkyni nemohlo být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Řízení ve věci manžela žalobkyně nemůže být podle žalované předmětem přezkumu v této věci.

III. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

6. Skutkové okolnosti průběhu řízení o žádosti žalobkyně nejsou mezi účastníky sporné. Soud proto z obsahu správního spisu ověřil pouze základní skutečnosti a zjistil následující. Žalobkyně podala žádost po povolení k dlouhodobému pobytu dne 30. 10. 2017. Manžel žalobkyně, p. Y. Z., měl povolený dlouhodobý pobyt za účelem strpění dle zákona o pobytu cizinců od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. Usnesením ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-32223-13/DP-2017, přerušil správní orgán prvního stupně řízení o žádosti žalobkyně do doby právní moci rozhodnutí ve věci řízení o vydání zaměstnanecké karty nositele oprávnění ke sloučení rodiny, pana Z. Y., nar. 18. 2. 1971. Následně rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 1. 7. 2019, č. j. MV-70554-5/SO-2019, bylo zamítnuto odvolání p. Z. proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 4. 2019, č. j. OAM-28652-25/ZM-2017, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti ze dne 30. 10. 2017 o vydání zaměstnanecké karty. Po vydání rozhodnutí ve věci žádosti manžela žalobkyně vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně, a toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím.
7. Z usnesení ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-32223-13/DP-2017, kterým přerušil správní orgán prvního stupně řízení o žádosti žalobkyně do doby právní moci rozhodnutí ve věci řízení o vydání zaměstnanecké karty nositele oprávnění ke sloučení rodiny, pana Z. Y., nar. X soud zjistil, že správní orgán prvního stupně měl za, *„že rozhodnutí ve výše uvedeném řízení, má bezprostřední vliv na správní řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., resp. na rozhodnutí správního orgánu ve věci. ... Nebude-li nositeli oprávnění ke sloučení rodiny vydána zaměstnanecká karta, nelze již vyhovět žádosti účastnice řízení ... Řízení o vydání zaměstnanecké karty nositeli oprávnění ke sloučení rodiny je tedy třeba ve vztahu k řízení o žádosti jmenované chápat jako řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb.“*
8. Z úřední povinnosti je soudu známo, že proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 1. 7. 2019, č. j. MV-70554-5/SO-2019, byla podána žaloba ke zdejšímu soudu, vedená pod sp. zn. 62A 135/2019. V této věci rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 4. 2021, č. j. 62A 135/2019-57, tak, že citované rozhodnutí Komise zrušil.
9. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88, *„[32] Rozšířený senát musí ve shodě s postupujícím senátem připustit, že ani judikatura týkající se výkladu § 75 odst. 1 s. ř. s. a (ne)zohlednění následného zrušení podkladového rozhodnutí pro nezákonnost v rámci soudního přezkumu navazujícího rozhodnutí není zcela důsledná. Nejvyšší správní soud totiž v řadě svých rozsudků v zájmu spravedlivého řešení věci od této zásady ustoupil a zohlednil zrušení podmiňujícího (resp. podkladového či řešícího předběžnou otázku) rozhodnutí správního orgánu v rámci soudního přezkumu rozhodnutí na toto podmiňující rozhodnutí navazujícího. ... [35] Rozšířený senát tedy, veden shora uvedenými úvahami a nutností zajištění účinnosti ochrany práv jednotlivců poskytované správními soudy v souladu s ústavními imperativy v plné jurisdikci, musel přistoupit ke změně dosavadní judikatury vztahující se k zohlednitelnosti zrušení podmiňujícího aktu při soudním přezkumu podmíněného aktu při jejich řetězení dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná*

rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Žalobce však může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích. Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna.“

10. Jak soud výše uvedl, z obsahu správního spisu plyne, že vydání rozhodnutí v nyní projednávané věci bylo podmíněno rozhodnutím ve věci manžela žalobkyně, kdy sám žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, rozhodnutí o žádosti p. Z. deklaroval jako předběžnou otázku pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Krajský soud v Brně v rozsudku ve věci sp. zn. 62A 135/2019 konstatoval nepřezkoumatelnost jím přezkoumávaného rozhodnutí. Tato vada zatěžovala rozhodnutí ve věci manžela žalobkyně od doby jeho vydání. Žalobkyně na vady rozhodnutí ve věci žádosti jejího manžela o žádosti o vydání zaměstnanecké karty poukazovala v žalobě v nyní napadené věci.
11. Soud tak má za to, že žalobkyně jednoznačně uplatnila námitku nezákonnosti podmiňujícího rozhodnutí v rámci nyní projednávané žaloby. Soud k ní proto přihlédl a dospěl k závěru, že zrušením rozhodnutí přezkoumávaného ve věci sp. zn. 62A 135/2019 došlo k situaci, kdy jsou opětovně naplněny podmínky usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-32223-13/DP-2017, resp. skutkový stav, který vzal žalovaný za podklad v nyní přezkoumávané věci má základ v nezákonném rozhodnutí o žádosti manžela žalobkyně.
12. S ohledem na zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 1. 7. 2019, č. j. MV-70554-5/SO-2019, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2021, č. j. 62A 135/2019-57, nemohl soud jinak, než zrušit i nyní žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné.

IV. Závěr a náklady řízení

13. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud zrušit napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem dle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Této osobě dle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce se sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč (soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku 1 000 Kč) a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3

citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci na nákladech řízení nahradit částku 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. června 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu